

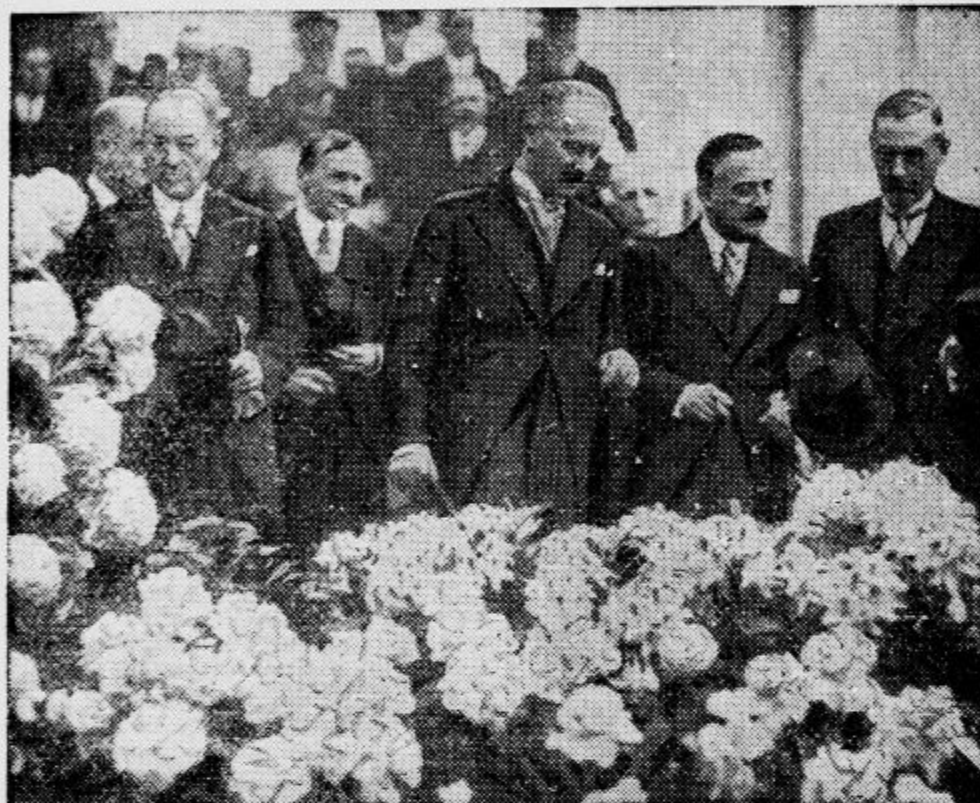
DOGODKI PO ŠIRNEM SVETU

Spominu romanopisca „Islandskega ribiča“



V Rochefortu na Francoskem so te dni odkrili spominsko ploščo na rojstni hiši Pierra Lotija, ki se je narodil l. 1850

Prezident med rožami



Prezident Francije g. Lebrun je te dni obiskal veliko razstavo francoskih gojiteljev rož

Kapurtalski maharadža



na francoski Rivieri

„Maligin“ na plitvini

Iz Moskve poročajo, da je ruski ledolomilec »Maligin« v bližini Arhangelska nasedel na peščino. Dosegal so se izjalovili vsi poskusi, da bi ladjo spravili v globlje vode.

»Razumi vendar, človek, da ni nobene drugega izhoda.«
»Jaz ne razumem ničesar več, ti pa delaj, kar hočeš, ti, ki vse razumeš. Samo mene naj s pokojem.«
Da bi ga zmajal, napravim sam nekaj korakov dalje.

»Nak, tako pa ne boš, dečko. Jaz sem starejši!«
»Ne kriči!«
»Kdo zlojed pa misliš, da naju poslušaj? Sprejdi me naj!«

»Kar pridi!«
Raznožnik se zgane, se plazi in me kmalu zgrabi za plašč.

»Oj.«
Toliko, da še zapičim in se obdržim na strmini, tako me je zgrabil, ko je omahnil in se me v zadnjem trenutku oprijel, med tem ko njegov cepin že klopotaje drči navzdol.

»Neroda!«
Četvorica spodaj se krepko priduša, Raznožnik sopiha, od nekdaj čuti govorjenje, čisto tuje glasove in tujo besedo, žarometi ližejo, da je vsa strmina mahoma osvetljena. Puške zalajajo, strojnice zaragljajo, iz hrušča se dvigajo v zrak raznobojne rakete, Raznožnik pa se na vsa usta hahlja kraj mene in buta

s čelom po zmrzlem snegu.
»Ali smo jih, kaj! Ha ha ha.«
Kima in trka in je ves krava, le mojega plašča noče izpustiti. Svinčene sikajo, se cvile zajedajo v zmrlji sneg, se brenče odbijajo od skal in iščejo žrtev. Streljal bi, a ne vem kam, umaknil bi se, a se nimam kam, Raznožnik pa se bolj in bolj krčevito oprijemlje mojega plašča, dokler nenadoma ne odskoči in ne čutim več njegove teže na sebi.

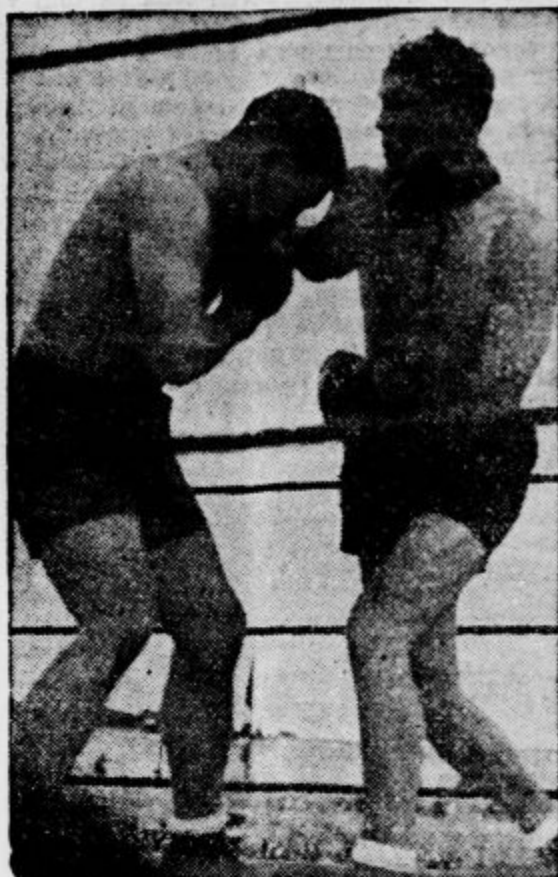
Trenutek blaznega krika, silovit hrušč, noč svetla kakor dan, prav v oči se mi zapliči žarometov jezik. Miže se stisnem na led, roke mi že premirajo, a v trenutku — kakor da me je nekdo krepko prijel.

»Hitro, hitro za menoj!«
Glas je znan. Napoln blazen se zbegano ozrem. Moj Bog, to je Janiček! Dirjam, čudovito varno skačem za njim, a kroggle, kakor da jih jeklena stena odbija od naju.

Ali niso pravili, da je pobegnil? se mi medlo svetlika v mislih, ne da bi iskal odgovora.

»Pazi!« spet slišim in sem že v ledeni globeli. Dno je polno snežene prhlje in sem padel malone čisto na mehko. Le nekaj prask sem odnesel in v gležnju me boli noga. Morda je izpahnjena, mogoče

Dva slavna boksarja



Schmeiling in Paolino v spopadu, ki je ostal neodločen

Kip žene Marka Avrelija

Pri Liternu v Campagni so odkrili po vesteh iz Napolija kip Faustine Minorjeve, žene rimskega cesarja Marka Avrelija. Kip je popolnoma dobro ohranjen.

Novo državljansko pravo za ameriško deco

Ameriški prezident Roosevelt je pravkar podpisal dekret, ki določa, da dobi ameriško državljanstvo vsak otrok, ki se je rodil v inozemstvu, če sta le njegov oče ali njegova mati ameriškega porekla. Na državljanstvo enega izmed zakonikih partnerjev, ki je oženjen ali omožen z ameriškim državljanom, se posihmal ne bodo več ozirali.

Iz akvaristove torbe

Raznosterosti

Ze smo v pozni pomladi. V stoječih vodah plavajo na gladini srčasti listi lokvanjev, med njimi se pa blešče nežnobeeli cveti, ki se kopajo v sončni svetlobi. Okoli cveta lokvanjev švigajo pestrobarni metulčki, na listih počivajo vitki kašji pastirji, notranjost cveta pa služijo mnogim mičnim hroščem in vodnim žuželkam za zavetišče. Barje diha s polnimi pljuči, polno zdravja je, kar spoznamo na razkošju, v katerem se nam prikazuje. Poleg devičkih lokvanjev se odpirajo rumeni cveti njihovih bratcev pljučnikov, med mečastimi listi visokih perunik se pa porajajo njihovi svetlo rumeni nežni cvetovi. V vodah mrgoli življenje. V času smo torej, ko objame devica pomlad mladeniča, sina toplote, v času, ko se poda pomlad v naročje poletja, prepuščajoča mu, da dovrši započeto delo.

Ta mesec dospje zemlja na svoji poti po vsejmirju v ono točko, ko odseva sonce njeno severno polovico z obliko svetlobe, a dan narašča skoraj na 16 ur. Bližamo se svetemu Ivanu, ko bodo vzplamtele na vrhovih hribov in planin lepe Slovenije grmade, kakor nekdaj v starih časih, ko so turške gomile razsajale po naši rodni grudi in ko so se Slovenci s plameni na gorah obveščali o njihovem pruhu. — V gozdovih in livadah bodo pa mične vile in razposajeni škrtarji rajali in se lovili v kresni noči, da bo skrivnostno zašumelo v temnem smrečju in prostranem bukovju. Po grmovju in v lokah se bodo pa prižgale majhne sem ter tja švigajoče lučce, nemirujoče kresnice, in povečale čar prve poletne noči.

V vodah bo pričaralo poletje nič koliko majhnih ribic, ki se bodo v tisočih jatih sončile tik pod gladino. V vodah šele vidimo, kaj je življenje. Tam je pravcato mravljišče, neprenehajoče vrvenje. Tu zasledimo večji manjšega, močnejši slabjšega, spretnjši nerodnejši, v borbi za vsakdanji kruh, v borbi za obstanek. Najlepši časi za akvarista se bližajo. V vodi stoječemu se približajo manjši krapovci, zlasti kleniči, zelenke in pisanke, na dnu pa globokčki pohre in podusti. Kmalu občutiš, kako te ščipajo. Mirno stojiš z mrežico med obegovalci, in če ti katerakoli ribica ugaja, jo takoj lahko vloviš.

malo nalomljena, življenje sem si le otel. Prav za prav kaj mi je otel Janiček.

»Slišiš, Janiček?«
Nobenega odgovora, nobenega glasu. Hrup pojenja. Strojnice se oglašajo le še v presledkih. Uro, dve in krvavi zalet se umiri. Le kje je Janiček?

Spominjam se, kako sva se pred več kot letom dni menila, ko sva se seznanila. Z vso resnobo mi je zatrjeval, da o prvi priliki pobegne. Potem pa v legio in v boj za slovensko svobodo! — Z vrlim Čehom sva venomer tičala skupaj, dokler naju niso razpodeli. Še zadnji večer pred razstankom mi je slovesno obljubil, da pojde.

Ali se mu ni posrečilo? In le odkod se je tako nenadoma vzel?

Kolikor morem, se gibljem, da ne bi zmrazil. Bolečina v gležnju narašča. Da bi se vsaj že zdanilo. Tudi v jutrnjem svitu ne morem nikjer zagledati Janička. Samo cepin leži kraj mene. Z naporom si začnem sekati stopnice v ledeno steno. Čez polno moram že biti, preden se mi posreči priti do vrha. V dolini je megla še gosta, tu pa sama jasna. Komaj nekaj korakov je do naših žičnih ovir. Previdno se splazim tja in pokličem stražo.

»Ali si res ti, Posavec?«

V člankih ponedeljskega »Jutra« sem že čisto omenil mesta, kjer akvarist, seve z dovoljenjem zakupnika ali posestnika vode, lahko vlovi to ali ono ribico. Zdaj se mi, da so nekateri podatke v navedenih člankih prezrli, kajti zadnjič je prišel nekdo in mi povedal, da ne more vloviti pezdirkov. Pezdirk je tipična riba našega Barja in sploh voda, kjer so školjke. Skoro da izključeno je, da ne zajameš z drugimi ribami vred tudi kakšnega pezdirka. V najmanjših jarkih je, v jamicah, bajerjih, potokih, rekah in jezerih, tako da se mu le težko izogibaš. Sedaj je tudi zarod pezdirkov tik pod gladino. To so majhne 1—1½ cm dolge čokaste ribice, ki jih vidimo ne daleč od obale. Tudi večje pezdirke spoznamo lahko v sedanjem času, kajti drst še ni končana in samci so še več ali manj rdeči. Čim vidimo na dnu jarka majhne črne luknjice (to so dotečke in izmetanke čisto popolnoma v blato zaritih školjk), priskežemo lahko z mirno vestjo, da so pezdirki v bližini.

V kraški dolini Reki

Ni posebno velika in deroča in tudi izrednih tolmunov nima, kljub temu so jo krstili za Reko. Menda zato, ker pristni Kraševci poznajo le ogromno vodo, morje, in kak studenček. Potokčki so pri njih redki, še redkejši pa reke.

Prirodno čudo! Sredi morja sivega skalovja, poraslega z brinjem in trjem ta lepa zelena rodovitna dolina! Če se voziš od St. Petra proti Divači, jo z vlakom komaj opaziš, saj vpravi nad to lepo dolino drvi vlak po večini skozi predore. Tako je, kakor da si ta dolina že nekoč ni upala pokazati svojih prirodnih lepote, da ne bi tujci, ki bi jih privabili njeni čari, motili svetega miru, ki je nekoč kraljeval v tem kraškem paradižu.

V tej dolini najdeš vse, kar manjka druge na Krasu. Ob Reki so zeleni travniki in njive, na prisojnih bregovih vinogradi, na zapadnih pobočjih pa lepi hrastovi in bukovski gozdovi. Povsod, kamor le pogledaš, pa sadovnjaki, taki, kakršnih ne najdeš menda nikjer drugod. Ta svet je prav tako kakor sosedna Vipava ustvarjena za vrtove. Kdor je videl dolino Reke v cvetju, jo ne bo nikoli pozabil. To niso cvetoča drevesa, to so sami ogromni šopki prehajajoči iz rumenkastega v belo, preko rdečkastega v rdečo. Ob vodi vidiš morje cvetja, na pobočjih, na travnikih, na njivah in v gozdovih pa cvetoče otoke sredi bujnega zelenja.

Mirno teče skozi ta paradiž Reka. V splošnem precej leno leze in liže ilovnate bregove. Ob njej sanjajo visoki vitki jag-nedi, nad vodno gladino so sklonjene stoletne starke vrbe, tihji trupla je že hudo razjedel neumorni zob časa. Dolge roke, ki jih stezajo starke nad vodo, pa na mnogih mestih tako zasenčijo, da je le posameznim sončnim žarkom dana prilika, da se nekoliko ohladi pri hladni posestrimi. Kadar pa začuti Reka pod seboj kamenita, škrljasta tla, takrat nekoliko pospeši korak in tupatam celo malo zavalo in poskoči.

Na več mestih pa so Kraševci Reko nekoliko vpregli: »Kaj bi samo sanjarila!« so si mislili, možje in zgradili so jezove za mlino. »Če si naša, pomagaj nam in olajšaj težko delo na Krasu!«

Kakih deset starih mlinov stoji ob Reki. Stari so, nihče ne pomni, kdaj so jih zgradili. V mlinih, ki so središče življenja doline Reke, gospodarijo stare kraške rodbine. Ze skozi stolaletja meljejo pšenico, rž in koruzo, zraslo in dozorelo na sosednjih skromnih skalnatih kraških poljih. Od St. Petra in doli iz Istre nosijo v mlino na Reko, ki klopečejo noč in dan. (Danes manj kakor pred leti.)

Reka pa ima še neko posebnost, ki je nima nobena druga voda na naših slovenskih tleh. Pozimi in nekaj časa pomladi je vesela, čista je kakor kristalni planinski studenec. Toda kakor hitro prične v dolini cveteti, postaja Reka od dneva do dneva bolj žalostna, bolj kalna. Ko je sadje odcvetelo, takrat ne vidiš več dna v Reki. Zeleni tolmuni so se spremenili v velike mlake, obdane od gostega vejčja. — Vpravi takrat, ko se prične Reka nalahno kaliti, je v tolmunih še zelena, na jezovih pa bobneča in peneca, takrat je Reka za ribiča najlepša sportna voda. V njej je poleg mren in klenov precej postrvi, ki dosežejo težino, kakršne naši ribiči niso navajeni.

Kakor v vseh vodah, ki se izlivajo v Jadransko morje, prebiva tudi v Reki južna postrv. Po obliki je podobna naši potoknici, toda vse drugače je barvana. Rdečih pik nima, namesto črnih pik ima po hrbtu temne maroge. Dotim naša potoknica redko doseže 1 kg, so južne postrvi ujeti v Soči in Idriji težke nad 10 kg. V Reki so bile najtežje po 5 kg. Čim večje in težje so ribe in čim lepša je voda in pokrajina, kjer ribarisi, tem večji je užitek! Nu, in sedaj si predstavljajmo krasen aprilski ali majniški večer ob Reki: Voda je še dosti čista, tako da so tolmuni še zeleni, na vodni gladini opaziš ribo, tupatam pa se požene postrv za gostim rojem muh, ki se ziblje nad

Na koncu opozarjam akvariste na polža, ki je naš najlepši polž, če je dorasel. Imenujemo ga klobučkar, klobučnik, zlati polžek (Limnaea auriculata). Vrh lupine, t. j. stožec, kjer se začne vzvoji ali vijuge, je zelo kratek in zašiljen, potem se pa lupina naglo razširi, tako da je ustje razmeroma zelo veliko. Ko doraste, se ustavi rast lupine, ki je bila doslej okrogle oblike, njen podaljšek je sedaj raven in se v nadaljnjem razvoju zapogne navzgor. Lupina brez omenjenega podaljška je podobna čepici; s podaljškom, ki je povsem podoben obodu klobuka, pa klobučku. Lupina je rumenkasta, v soncu zlata, s temnimi marožicami na gornjem delu. Trup je gori siv, noga in široke na koncu zašiljene špalke so pa rumenobeje, Jajčeca izleže v valjasti obliki ter jih obeha na rastline ali jih pa prilepja na stekla. Če ga zajedavajo paraziti, zleze iz lupine in pogine. Ker je izredno lep in ker je oblika in barva lupin silno lepa, je za akvarij kakor ustvarjen, zlasti ker ne uničuje rastlin. Najdemo ga navadno v bajerjih med rastlinami. O. S.

vodo. Napeto pričakuješ trenutek borbe in neprestano mečeš z lahno pernico umetno muho, dokler ne izvabiš postrvi, da hlastne po goljufivi mušici. Kolesce zaškrfeta, vrvice se napne, pernica zakrivi in prične se za ribiča prijetna borba, ki traja ob Reki nenavadno precej dolgo, kajti reske postrvi so zelo odporne.

Se huja je borba, če pograbi kakšna prav velika postrv, ki jo pa prevariš le z majhno mreno, kapeljnom ali pisančkom.

Vprav v tistih lepih aprilskih in majniških večerih, ko je vsa dolina v cvetju, ko je ozračje prenapojeno z vonjem cvetja, se že po solnčnem zahodu pričnejo oglašati slavci. Čim bolj se mrači, tem več je pevcev, ki izlivajo sanjavo pesem v tih, dehteči kraški paradižu.

Kakor za ribiča, je bila dolina Reke pred vojno lepa za lovca. V stranskih dolnicah, prehajajočih v dolino Reke, so temne gošče, kjer je prebivala srnjad z izredno močnim rogovjem. Vsako jutro in vsak večer meseca junija so se pasli rdečerjavi srnjaki po zelenih travnikih, ob potoku Padežu in po pisanih senožitih v hribu Gradu. Našel pa si jih tudi po vinogradih in celo ob Reki.

Toda časi so se spremenili. Tisti, ki so najbolj hrepneli, da pridejo izpod tujega jarma, so prišli v še slabše razmere. Ob Reki je umolknila slovenska pesem, ko se večini so obmolknili tudi mlinci, ki so nekoč meli noč in dan našim dragim kremenitnim Krašovcem. Žalostno teče Reka, ki je zdaj prav tako prazna, kakor so prazni nekoč na divjadi bogati gozdovi in pobočjih reske doline. Le slavci še pojejo, toda tudi njihova pesem je za Kraševce žalostna. —s.

Da osvežite kri, pijte nekaj dni zapored zjutraj čašo naravne »Franz Josefove« grenčice. Od mnogih zdravnikov zapisana »Franz Josefova« voda uravnava delovanje črevesa, krepi želodec, izboljšuje kri, pomiri živce, povzroči, da se človek splošno dobro počuti in da ima jasno glavo. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in specerijskih trgovinah.

Poslano

V ljubljanskem dnevniku »Jutro« z dne 3. junija 1934 je na strani 9 objavljeno »Poslano« glede neke inozemske tvrdke. — Stavba tega članka ter opozorilo na inersat, ki ga je objavila naša tvrdka v ljubljanskem časopisu, jasno dokazuje, da je članek naperjen proti naši tvrdki.

Ker so vsa v članku navedena predbaci-vanja neresnična in neosnovana, bomo takoj vložili tožbo proti podpisnikom članka, to so gg. Ivan Nečajev, Ljubljana; Sadik Abil, Beograd; Nikola Meljutin, Ljubljana; Anto Grgić, Zagreb; Mušan Mutevelić, Ljubljana.

Ljubljana, dne 3. junija 1934.
H. G. Aidinyan, Trst,
trgovina s preprogami, ljubljanski velese-jem, paviljon »F«.



Britvica „SOKO“

je poznana kot najboljša. Dobi se povsod

Samoprodaja:

STAVRA POPOVIČ

Beograd, Rimska 8.

Pazite se ponaredb, ki so manjvredno blago.

»Habt acht!«
Zdaj se primaje stari kav major in za njim še skoraj mlečnozob častnik. Major začne po nemško čitati povelje, da je po zapovedi in odredbi vrhovnega vojnega poveljstva sporočiti vsem vojnimi edincim itd., da je pravici zadoščeno in je čast staroslovne Avstrije oprana. Po dolgem govoricenju pridejo na vrsto imena čeških legionarjev, ki so padli v ujetništvo in so bili po prekem sodu ta in ta dan obsojeni na smrt. Obsodba je bila takoj izvršena... Tisto noč, ko sem jaz trepetal v ledeni globeli, jim je vrv ukinila življenje.

Poslušam imena in ta trenutek me zaboli kakor sunek v srce:

»Janček Jindřich.«
V muki smrtnega boja je šinil k meni in me otel, ko pa sem ga jaz hvaležno klical, je že na njegovem ovnelem telesu visela trojezična tablica:

— Verräter —
— Tradittore —
— Izdajalec —

O Bog! Jaz pa bi šel in odpodlubil solzo, poslednjo solzo z njegovih mrtvih oči. Shranim jo v srce, da bo kakor čudovit dragulj svetlika meni in mojim vse veke — — —

TEDEN DNI FILMA



Katica Nagy in Hansi Niese v novem filmu Ufe »Hčerke Njene Ekscelence«. Režija: Reinhold Schünzel



Dorit Kreysler in Wolfgang Liebeneiner v zvočnem filmu Ufe: »Veselite se življenja«. Režija Hans Steinhoff.

Hčerke Njene Ekscelence

Pred dvema letoma je vesela komedija »Trafika« nakrat žela velik uspeh na vseh evropskih odrih, ki svojemu občinstvu radi postrežejo z obilno priložnostjo za smeh. In ker je humor v današnjih časih še posebno dragocen, se filmski podjetniki seveda takoj potrudijo, da vsako veselo gledališko stvar pretvorijo v film, kjer lahko dejanje razpletejo in opremijo še dosti bolj mikavno, kakor je to mogoče sto-

gotne izkušnosti, po kateri ga poznamo kot igralca in režiserja. Razen tega se nam predstavi zbirka samih naših dobrih znancev: Katica Nagy, Willy Fritsch, Gustav Waldau, Hans Moser, Dagny Servaes; posebno zabavna, naravnost groteskna je tudi tokrat Adela Sandrock, a živa in živahna bo vstala pred nami še Hansi Niese, ki se je pred tedni preselila na on svet. Kar nas je moških, se bomo seveda vsi znova

zatreskali v ljubko Katco iz Subotice, ki je zopet enkrat dana v tem filmu možnost, da glumi naivno mladenko, ki je komaj prišla iz penzionata. Takšne so bile prve vloge Katke Nagyjeve, z njimi si je utrla pot v široki svet. Ze takrat so vedeli umni moške, filmski strokovnjaki, da se v tej mali naivki skriva velika umetnica. In Kati ni razočarala niti strokovnjakov, niti nas. Ker je zelo priljubljena tudi na francoskem, nastopa tudi v francoski verziji imenovanega filma.

Velik dokument strašne dobe

Letos bomo imeli priliko videti enega najzanimivejših filmov, kar jih je vobče bilo doslej izdelanih. To nikakor ne bo kak zabaven film ali senzacionalna drama, marveč bo podana resnična filmska reportaža, ki bo obsegala vse filme, posnete približno od leta 1895 vse do konca vojne. Tako bo novi film dokument velike zgodovinske dobe, saj bodo v njem defilirale pred nami vse osebnosti, ki so igrale kakšno vidnejšo vlogo v svetovni vojni, odnosno že v pripravah na njo. Videli bomo prizore, posnete na fronti sredi najhujšega ognja, sredi grmenja topov, sredi skanjanja strelskih pušk, borbe na nož in grozovitosti podmorske vojne. Celotna svetovna vojna bo kakor fantom zaživela pred nami z neverjetnim realizmom in prav vse nas bodo z bridkostjo in sočutjem prešinjali prizori, ki jih bomo tu zrl: saj ljudje, ki v tem filmu padajo in umirajo, ne izdihajo po režiserjevem nalogu, marveč je njihova smrt resnična posledica žvižgajočih, smrtonosnih krogel.

Pa tudi »režiserje tega strašnega filma se nam predstavijo na platnu. In to so: predvsem cesarja Viljem II in Franc Jožef, nadalje državniki in veliki akterji na svetovnem odru: Clemenceau, general Foch,

general Joffre, Franchet d'Esperay, lord Kitchener, Briand, Lloyd George, Bismarck, Mussolini, Horthy, papež Pij in drugi. Posebno zanimivi so za nas prizori, v katerih vidimo oni del zgodovine, ki se nanaša na predvojno Srbijo in na ustvarjanje Jugoslavije. Zelo posrečeni so posnetki našega vladarja, ki je takrat bil še regent. Vidimo ga kot zvestega tovariša med svojimi hrabrimi vojakmi na fronti in na Krfu. Posebno učinkovito je podano obleganje Beograda.

Tudi del ruske zgodovine se odvija pred nami v drastični montaži. Vidimo pokolnega ruskega carja Nikolaja in njegovega bolehnega sina Alekseja, nadalje vstanejo pred nami glavni ruski revolucionarji: Lenin, Trocki, Krupskaja in drugi.

Gradivo za ta edinstveni film so zbirali ljudje Fox-filma skozi celih 16 let po raznih državah. Kar je bilo v svetovni vojni in pred njo posnetega v političnem in vojaškem pogledu, vse so zbrali. A celotno gradivo so morali podvreči posebnemu postopku, da so lahko dobro izkoristili negativce, posnete na raznih frontah. Takorekoč vsak centimeter tega veličastnega filma predstavlja del strašne ljudske tragedije in bo ostal eden najzanimivejših in najredkejših dokumentov velikega obdobja, v katerem je usoda tudi nam odločila živeti in umirati. Film spremlja posebno tolmačenje. Lep govor, ki ga bomo pri nas čuli najbrž v srbohrvaščini. V Ljubljani bo film predvajal Elitni kino Matica in ni dvoma, da bo ta spored tudi med nami vzbudil pozornost, kakor jo zasluži.

Iglu in polarni viharji

Ze nekaj let je tega, ko je bil na sporedu vseh dobrih kinematografov na tej zemeljski obli krasno uspehi film »Nanuk«. Čudovito spretno in učinkovito nam je prikazal življenje eskimske družine v polarnih krajih. Kdor ga je videl, mu je film ostal nepozabno v spominu. Čakali smo, da bomo na platnu še videli kaj silnega, ali polarna tišina je za nas umolknila. Zdaj v dobi zvočnega filma, je šele velefilm »SOS — ledna gora« dokazal, da za filme iz polarnih krajev vlada veliko, polmljivo zanimanje; saj vendar polarna tišina, zagonetna kakor sfinga, čuva premnogo strahot, lepoto, skrivnosti in zanimivosti, ki jih bo zvočni film še moral čim najlepše prikazati svetovnemu občinstvu. Sledečji je bil zdaj ustvarjen avtentičen eskimski film »Iglu«, ki ga že vrtilo po svetovnih kinematografih in vzbujalo povsod veliko zanimanje, pa ga bo seveda vzbudil tudi v Ljubljani, kjer bomo ta posrečeni film tudi lahko v kratkem gledali.

Film »Iglu« obravnava ljubavno zgodbo mladega eskimskega para, ki se s težko muko bori proti zastarelim običajem svoje domovine. Mladenič in mladenka prestanejo mnoge težave in borbo, a naposled zmaga vendar njuna. V ostalem seveda ljubavna zgodba samo omogoča, da se pred nami razvije niz krasnih prizorov, med katerimi so posebno pretresljivi oni, ki nam prikazujejo borbo Eskimov z njihovim največjim sovražnikom — z gladom, ki jih zelo pogosto obiskuje. In kadar se približa glad, tedaj se stari Eskimov piše smrtna obsodba. Bedni starci se zapro v svoje kolibe in tam ostanejo, dokler jih glad ne porabi s smrtjo. Edino mladi imajo pravico do življenja, oni gredo skupno na lov v



daljne polarne kraje, oni se bore z divjo severno naravo, bore se, zmagujejo, a naposled pride tudi zanje vse tisto, kar jim je v bedni samoti zapisala usoda. — Ta napev eskimski film se odlikuje po krasno uspehi fotografiji, kakršno sicer le redko vidimo, čeprav je filmska fotografija danes na višku.

Svoj poseben film iz polarnih krajev pa je ustvaril tudi vrli sportnik Luis Trenker. Njegov film se imenuje: »Polarni viharji« in bo tudi vzbudil mnogo zanimanja, zlasti v sportnem svetu. Trenkerjeva ekspedicija v polarne kraje je pod vodstvom dr. Holstboerja uspela na vsej črti. Dejanje je zelo napeto in nam prikazuje dramo raziskovalcev v večnem ledu in snegu.

Obetajo pa se še nadaljnji polarni filmi. In to je prav. Saj nam že s samimi posrečenimi ponekimi iz bele skrivostne Arktide morejo koristiti in povedati desetkrat več, kakor omledne filmske limonade iz nemških operetnih salonov.

Doroteja Wlecek: »Uspavanka«



Lilian in lutke

Lilian Harvey je nedavno dovršila svoj tretji film pri ameriški tvrdki Fox. Film se imenuje: »Suzana, to sem jaz!« Vsebinsko je povsem moderna, nov tip. V osrednjem dejanju stoji slava pesalka Suzana (Lilian Harvey) in igralec z lutkami, Toni (Gene Raymond). Dejanje se križa sem in tja z lutkami, mestoma pa teče vzporedno med plesom in življenjem lutk in plesom žive lutke Suzane. Lilian Harvey

pleše v tem filmu akrobatsko simbolični ples, kakršnega v filmu še nismo videli. Posebna delikatesa pa je tale: revija Liliane Harvey se izvaja v točni imitaciji s pomočjo lutk. Prava senzacija za gledalce, ko motrijo, kaj vse počenjajo lutke. Presenetila jih bo tako dovršena lutkarska umetnost, kar pa vendarle ni nič čudnega, saj je bilo za ta film posebej angažirano najboljšo lutkovno gledališče na svetu: »Jab pupeteers«.

Nadalje ustvarja Lilian Harvey film »Music in the Air«. Njeno delovanje v Ameriki je torej uspešno. In ker je Lilian potrebna oddiha pa tudi čaščenja, bo po končanem filmu spet prišla pogledat v Evropo, predvsem v Berlin.



Willy Fritsch

v filmu »Hčerke Njene Ekscelence«

Mali oglasi

Mizarske stroje
nove in malo rabljene, v najboljšem stanju, lahko se lo ugodno kupite. Vabimo Vas na brezplačen ogled. Kleit & Stiefo Fuda, zastopstvo Peter Angelo, d. o. o. t. Ljubljana, Tyrševa c. št. 31. Telefon 3340. 103-29

Stanovanje
posebno, solončno, moderno, poleg univerze, pripravo za zbiranje, odlična t. avgustov prva nedelja. Nazov v ogled. oddelku »Jutra«, 13136-21

Telefon 2059
Premog
Karbopakete
drva in koks
nudi
POGAČNIK
Bohoričeva ulica 5.

Zelo poceni se oblečete pri Preskerju v Ljubljani, Sr. Petra c. št. 14. 133-6



čiti na odru. Tako je Ufa hitro segla po komediji »Trafika« in letos dovršila film, ki se glasi: »Hčerke Njene Ekscelence«. Uspeh je bil v naprej zagotovljen in zdaj je nastopil film svojo zmagovito pot iz Nemčije po Evropi. V kratkem bo tudi najbolj mrki Ljubljancem imel priliko, da se od srca nasmeje in pozabava, magari za celih sedem suhih let.

Režija je bila v rokah Reinholda Schünzla, ki mu nikakor ne moremo odrekniti dol-



Živa lepota — Nancy Carroll

Njen film »Poljub pred ogledalom« smo nedavno gledali v Ljubljani

Gospe! Ali želite vložiti nekaj dinarjev za sebe?



Kakšna razlika za tako malo denarja!

Nekoliko dinarjev — ne mnogo — ali dovolj za odločilen preobrat v Vašem življenju! Dandanes ves svet teži za tem, da bi bil mlad — mlad — vedno mlad! Filmska zvezda izgubi 75% svoje plače, če je videti stara. Ona izgubi že 50% takoj ko začne veneti njena polt. Dr. Stejskal, profesor dunajskega vseučilišča je pridobil od mladih živali čudovito polepševalno snov imenovano Biocel, ki hrani in naglo pomlajuje kožo. Rezultat poizkusa hranjenja kože, ki ga je napravil dr. Stejskal, je bil ta, da so gube pri ženah od 55 do 72 let v roku od šestih tednov popolnoma izginile. (Glej popolno poročilo v Dunajskem Medicinskem Listu). Cestokrat se v smeh urah doseže presenetljiva izprememba polti, ravno kakor da bi dobro nahranili eestradano in onemoglo ženo. Prva stvar, ki jo moški opazi na Vaši pojavi, je

Vaša polt. Če je polt grda, Vas morda drugič niti ne pogleda. Neka mlada rečna deklica brez dote, ki se je poročila z milijonarjem, pravi, da ne ve, če bi jo bil njen mož sploh kedaj opazil med toliko množico mladih in lepih deklet, če ne bi bila njena polt prekrasna.

Ta važna olepšujoča snov, odkrita od dr. Stejskala, se nahaja sedaj v kremi Tokalon rožnate barve. Treba jo je uporabljati zvečer pred spanjem. Ona hrani in pomlajuje Vašo kožo, dokler Vi spite. Kremi Tokalon bele barve (ne masno) pa je treba uporabljati jutraj. Ona vsebuje svežo smetano in izčiščeno oljčno olje. Ona bo hranila Vašo kožo ves dan. Vsebuje pa tudi snovi za krepitev, ki zožujejo razširjene žilnice. belijo kožo ter jo napravijo svežo in čvrsto.